

Munkebo Kulturhus Musikgruppen Oasen

25. JANUAR 2013

Peter og Drengene i Oasen.

Af Ove Eriksen

Overskriften kan godt lyde som titlen på en drengeskole fra 50'erne, men dækker blot over det, der fandt sted på Kulturhusets caféscene fredag aften. Her var det nemlig den allestedsnærværende Peter "Viby", der gav koncert sammen med to unge musikalske legekammerater, Jesper Hoyer på bas, og Patrick Hansen på trommer.

Og lad det være sagt med det samme: man er altid i godt selskab, når Peter spiller op, uanset om det foregår som her, eller når han er del af "Mandagsdrengene" eller "Body and Soul". Der er altid garanti for god, gedigen rock og rul, så det kan være svært at holde danseskoene i ro.

Om det var håndboldlandskampen i TV, der havde holdt halvdelen af publikum hjemme, skal være usagt, men det betød, at der blev plads til et lille dansegulv foran scenen, som også blev benyttet. Og stemningen i salen led ikke under, at alle pladser ikke var besat.

"Peter og Drengene" er først og fremmest et danseorkester, og Peter indledte da også med at foreslå, at vi sammen skabte en hyggeaften fremfor en koncert, og det var publikum helt med på. Orkestret slog selv tonen an med Chaplins signaturlid "Smile" og derefter gik det over stok og sten med bl.a. rockklassikere som "Tutti-Frutti" og "Route 66".

Ved starten på andet sæt blev Peter af sine medmusikanter introduceret som "Munkebos svar på Willie Nelson", men det afholdt ham nu ikke fra at give den som både Elvis Presley og selveste Jimi Hendrix i hans udødelige version af "Hey Joe". Det er i den slags numre, det bliver tydeligt, at Peter er en mere end habil guitarist - og han nyder helt åbenlyst at fyre den af.

Patrick ved trommerne fik også sin stjernestund som sanger i Richie Valens-nummeret "La Bamba". Det afstedkom straks et ønske fra

publikum om endnu en Valens-klassiker, nemlig "Donna", som også blev klaret med bravour.

Peter havde fra starten opfordret publikum til at komme med ønsker, og det betød, at orkestret bl.a. blev bedt om at spille "Kvinde Min", "Travellin' Light" og "Cotton Fields". Imponerende, hvad de var i stand til uden egentlig forberedelse.

Men alting har en ende, og denne aften sluttede med endnu en klassiker, nemlig Vera Lynn-klassikeren "We'll Meet Again" - og det kan du bande på, Peter!

Stor tak, både til orkestret og arrangørerne, for endnu en dejlig aften i MusikOasen.